

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вороніна Максима Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 258, пункту 4 частини другої статті 356 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
27 лютого 2020 року
№ 44-2(I)/2020

Справа № 3-30/2020(49/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого,
Кривенка Віктора Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вороніна Максима Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 258, пункту 4 частини другої статті 356 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Воронін М.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не

відповідають статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині першій статті 9, частині другій статті 19, частині другій статті 55, пунктам 1, 3 частини другої (за конституційною скаргою – пунктам 1, 2, 4 частини третьої) статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення частини першої статті 258, пункту 4 частини другої статті 356 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною першою статті 258 Кодексу судовими рішеннями є ухвали, рішення, постанови, судові накази. Відповідно до пункту 4 частини другої статті 356 Кодексу в апеляційній скарзі мають бути зазначені рішення або ухвала, що оскаржуються.

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що в провадженні Подільського районного суду міста Києва перебуває справа за позовом Вороніна М.В. до Товариства з обмеженою відповідальністю „Управляюча компанія „Київбуд“ про визнання права власності та витребування грошових коштів. Воронін М.В. подав до Київського апеляційного суду апеляційну скаргу на бездіяльність Подільського районного суду міста Києва. Київський апеляційний суд ухвалою від 17 липня 2019 року апеляційну скаргу Вороніна М.В. визнав такою, що не є поданою, та повернув. Посилаючись на оспорювані норми Кодексу, суд апеляційної інстанції виходив з того, що в апеляційній скарзі оскаржується бездіяльність суду першої інстанції, а не конкретне судове рішення (рішення, ухвала); вимоги ухвали про усунення недоліків Воронін М.В. не виконав, натомість ще раз підтвердив, що оскаржує не судове рішення, а бездіяльність суду першої інстанції.

Верховний Суд у складі суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 18 грудня 2019 року касаційну скаргу Вороніна М.В. залишив без задоволення, а ухвалу Київського апеляційного суду від 17 липня 2019 року – без змін.

Обґрунтовуючи неконституційність положення пункту 4 частини другої статті 356 Кодексу, Воронін М.В. зазначає, що Кодекс не містить норм, на підставі яких можливе оскарження не тільки рішень органів судової влади, відповідно до переліку, викладеного у частині першій статті 258 Кодексу, але й

дій та бездіяльності органів судової влади, які можуть бути не оформлені судовими рішеннями, натомість пункт 4 частини другої статті 356 Кодексу „жорстко пропонує необхідність посилання в апеляційній скарзі саме на судові рішення“. Автор клопотання вважає, що застосування судами України оспорюваних положень Кодексу суперечить частині другій статті 55 Конституції України, якою „кожному гарантується право на оскарження в суді не тільки рішень, але дій чи бездіяльності органів судової влади“.

У конституційній скарзі Воронін М.В. цитує положення Конституції України в чинній та попередній редакціях, оскільки, на його думку, оспорювані положення Кодексу не відповідають положенням Основного Закону України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Заявляючи про неконституційність положення пункту 4 частини другої статті 356 Кодексу, автор клопотання зазначає, що Кодекс не містить норм, на підставі яких можливе оскарження не тільки рішень органів судової влади, відповідно до переліку, викладеного у частині першій статті 258 Кодексу, але й дій та бездіяльності органів судової влади, які можуть бути не оформлені судовими рішеннями. З наведеного вбачається, що Воронін М.В. фактично порушує питання про встановлення додаткових норм Кодексу стосовно можливості оскаржувати не тільки судові рішення, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

Намагаючись обґрунтувати невідповідність положень частини першої статті 258, пункту 4 частини другої статті 356 Кодексу статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині першій статті 9, частині другій статті 19, частині другій статті 55, пунктам 1, 3 частини другої статті 129 Конституції України, автор клопотання цитує наведені норми Основного Закону України. Однак цитування окремих приписів Конституції України без викладення аргументів стосовно неконституційності оспорюваних положень Кодексу не може вважатись обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 7 листопада 2018 року № 55-у(І)/2018).

Таким чином, суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень частини першої статті 258, пункту 4 частини другої статті 356 Кодексу, а отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вороніна Максима Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 258, пункту 4 частини другої статті 356 Цивільного

процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

